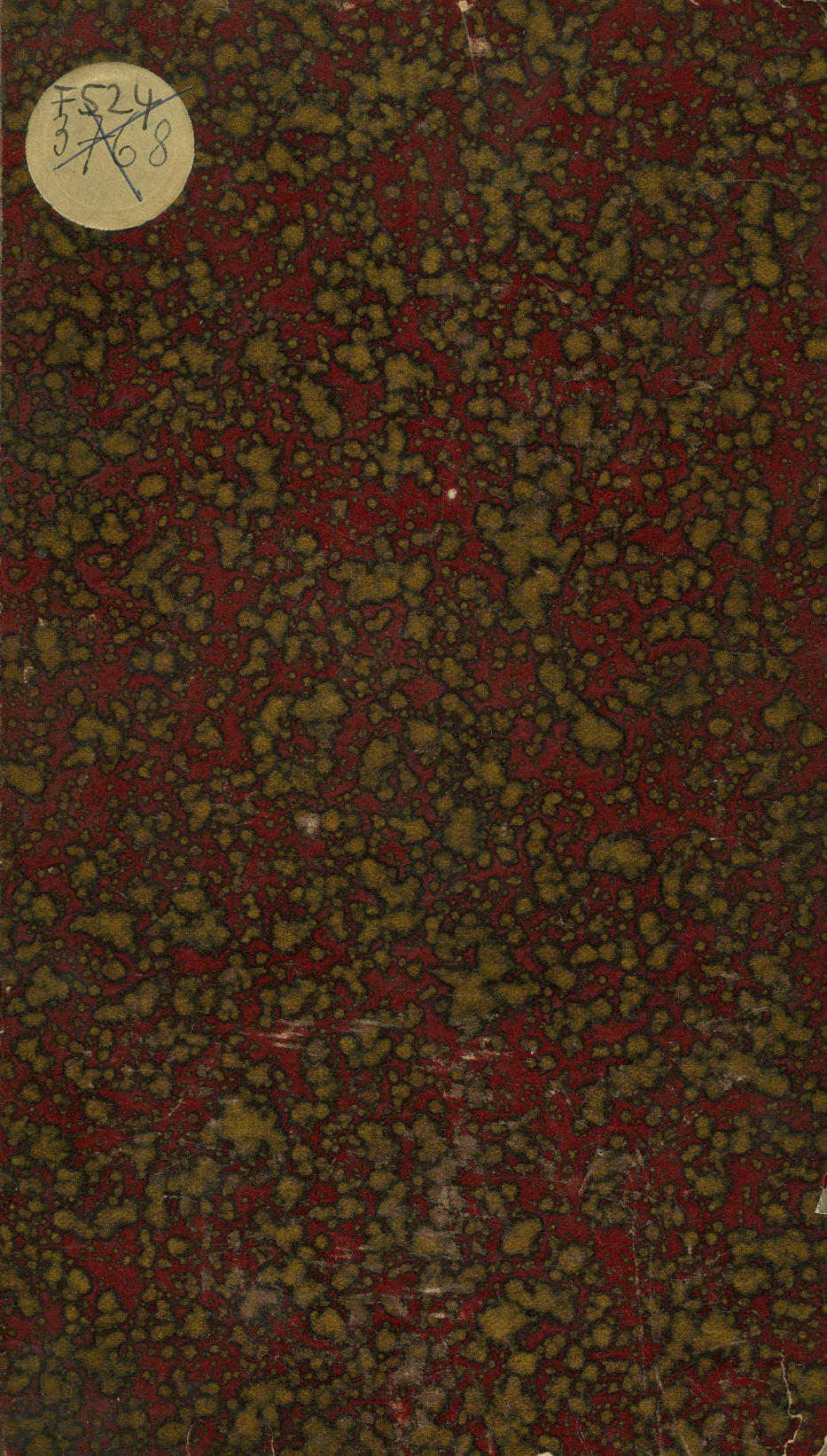

~~F524~~
~~3~~ ~~768~~

A Színház

Szerkeszti: FARAGÓ SÁNDOR.

Bársony Edith.

I. évfolyam.

1916 október 21-től 27-ig.

2. szám.

Egyes szám ára 24 fillér.

Svájci nagy kávézó!

(Ujonnán átalakítva.)

Reggeli- és uzsonna-különlegességek.

Diätikus tejes konyha!

Előkelő közönség találkozó helye.

(Weidlich-udvar.)

Telefon 528.

Gönczi Sándor

óras és ékszerész

Miskolcz,

Széchenyi u. 147.

Telefonszám 232.

— A Király-híd mellett. —

Órákban, ékszerekben és ezüstneműekben nagy raktár.

inga-, ébresztő, fali és zsebórák nagy választékban, a legolcsóbb árak mellett.

Mayer Bernát

(ezelőtt Zsorna-féle áruosztály)

Miskolcz, Széchenyi-utca 48. sz.

Kalap, nyakkendő, férfi fehérnemű (völegényi kelengye), farsisnya, bot, esőernyő, zsebkendő, lábszárvédő, keztyű stb., szolid és pontos kiszolgálás, a legjutányosabb szabott árak mellett.

Hirdetéseket felvesz
a kiadóhivatal.

Színház után a

„Pannonia“

kávéházba megyünk! Cigányzene!

Legjobb konyha a Koronán!

Három a kislány!

Az idény szenzációs sikerű Schubert-darabja. Zenéje két füzetben hat koronáért kapható

Fodor Zoltán könyv-, papír- és zeneműkereskedésében.

A SZINHÁZ

Előfizetési árak:

6 hóra 6 K
3 " 3 K
1 " 1 K

Egyes szám ára:
24 fillér.

SZINHÁZI ÉS MŰVÉSZETI HETILAP.

Felelős szerkesztő:

FARAGÓ SÁNDOR.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

a színházi titkári iroda.

Hirdetések díjszabás szerin.

A harmadik háborus évad.

Harmadik éve zug felettünk a fegyverek gyilkos tüze, harmadik éve, hogy ebben a homéri méretű küzdelemben az egyik oldalon a halál küldi lelünkre a gyász fájdmát, a másik oldalon pedig a homeri derü erősít meg bennünket arra, hogy a ránk mért csapásokat elviselhessük.

Az emberi természetben a megszokás az egyik legfontosabb érzet. Ez készítt bennünket új képzetek és érzetek befogadására. Ha jelenségeket, formációkat, egyazon forrásból fakadó fájdmákat a megszokás le nem tompítana, idők folyamán meg nem szüntetne, az élet egyhangúsága megfőrné a léleknek a változatosságra és ebben a kifinomulásra való törekvését.

Szinte csodálatosan szoktuk meg a háborút, a hősök hozzátartozóinak fízsteletre méltó fájdmát és lelünk vágyódik a szenvedések lesújtó látványától a művészet felemelő csarnokába.

Flaubert, amikor rajongóan szeretett nővérét elvesztette, azt írta barátjának, hogy az elmulás okozta fájdmaknak a visszamaradóttak lelkében egy-

szerre kell kikristályosodni. E kikristályosodott fájdmával magyarázta, hogy nővére után való gyásza oly gyorsan elmúlt. Csak emlék maradt utána, de nem fájdmalom.

Ez emlékeknél vagyunk mi a háboruban. Lelki szükségként érezzük a nemes szórakozás után való vágyat, melyet nekünk a színház nyújt.

Nem mai keletű ez a vágy. Mióta a háborukról feljegyzések vannak, mindig ott van a krónikákban a lelket edző művészet is a háborút viselő közt. A modern háboruk alatt pedig klasszikus példákat találunk a színháznak a háboruban való szerepéről.

Napoleon benn van Bécsben és az osztrák főváros közönsége 1805 november hó 13-án Beethoven Fideliójában gyönyörködik. A németek Páris alatt vannak 1871-ben, amikor a francia színházak nap-nap mellett felt házakkal mulattatják a francia népet, óvják meg lelkét az elkeseredéstől. Sarcey a párisi színházi életnek ebben az időben volt rajzát élénk festői színekkel adja vissza. Nincs mit enni a párisi népnek, már a patkány ára is horribilis magasra szökött, de a színház megtelt közönséggel.

És talán nem véletlen a német Volksbühne-nak épp a háboru alatt való megnyitása.

Tudjuk, hogy nem engedhetjük át magunkat a hadi szerencse változásaival járó lelki megrázkódtatásoknak, kell egy pszichológiai elixir, mely életben tartja a mi szervezetünk érdeklődését a folyó események iránt és nem engedi megszűnni a jobb jövő reményét.

A színházak feladatául a há-

boruban ez a lelki erősítés jutott. És hogy a színház tényleg ennek a célnak a szolgálatában áll, mi sem bizonyítja jobban, mint azoknak a vállalkozásoknak a fiaskója, melyek a háboru elején a művészet híjával megírt aktualitások színrehozásával vélték a közönség érdeklődésének a kielégítését.

A közönség a színházba a l'art pour l'art-ért megy.

BÁRSONY EDITH.

Fiatal, rövidszoknyás kis lány, aki most hagyta el a színiiskola padjait. Első szerződése ide hozta őt és ez nagy szerencsére nézve, mert a kedves miskolczi közönség már is szeretetében fogadta a kis kezdő színésznőt.

Telve idealizmussal a színművészet iránt, indul neki a görögös utnak, amelyen sok sikert kívánunk neki.

Színészmulatság az Avason.

1870 nyarát a budai kriszfinavárosi szinkörben akarta boldogult atyám jól szervezett elsőrendű társulatával eltölteni. De még mielőtt ide jöttünk volna, kiszálltunk Miskolczon 12 operette-előadásra. Mind válogatott, csakis Kassán ismert 12 operette. Ugymint: Fan-fan, Havasi kunyhó, Morilla, Boisi boszorkány, Mydas király fülei, Sóhajok hidja, Egy éj Velen-

czében, Takarodó utáni engedély, Georgiai nők, Kilőtt szem, Dunois lovag, Főpróba.

Atyám Miskolczot végtelenül szerette. Ő nyitotta meg a színházat 1857-ben. Akkor fogták rá, hogy az első előadáson rákiáltott volna a közönségre: „Mi a fenéért tolakodnak úgy az urak, hiszen holnap is ez az előadás lesz, hát megláthatják.“ De természetesen ez épp oly ráfogás volt, mint az, hogy mikor Ő Felsége Balatonfüreden fogadta, azt mondta volna neki, hogy

Estére indul az ezred.

Páratlan sikerű gyönyörű dal, énekhangra és zongorára. — Két koronáért kapható

FODOR ZOLTÁN könyvkereskedésében.

„tekintetes ur“. Egy oly nagy műveltségű emberről, mint néhai atyám, aki hétféle nyelvet főkéleletesen beszélt, azonkívül kiváló történéssz és generalbasszista volt, ez fel sem tehető; hanem a pernahajder színészek előtt volt-e valaha valami szent? Még akkor sem hát még most!?

Tehát, mint mondám, atyám Miskolczot nagyon szerette. Ott felepedett le. Ott is halt meg és ott van elfetve az avasi temetőben.

Az Avason volt egy gyönyörű, igazi nagyuri kényelemmel berendezett szőlőnk, a „szem-szuró“. E néven volt telekkönyvelve is. Édes apám „Buen retirónak“ hívta az Orpheus Pluto-szobája után.

Itt halmozta fel az ő gyönyörű könyvtárát, nagy értékű festményeit és híres pipatóriumát, a mely közel 300 darab válogatott fajtékpipából állott és volt közöttük olyan is, amely az „Aequator“ kétszer megjárta. Nagy szó volt az abban az időben, mikor még Brassai Sámuel is egy kolozsvár—párisi út előtt végrendeletet csinált.

No, de hát térjünk már rá a színészmulatságra. Abban az időben a péntek „Norma“ nap volt. Nem tudom biz én, hogy babonából-e vagy szokásból-e, elég az hozzá, hogy pénteken nem volt előadás, csak délelőtti próbák.

Egy ilyen pénteki próba után azt mondja édes apám, oda fordulva az elsőrendű fagok felé:

— Hát, uraim, délután szívesen látom az urakat a „Buen retiróba“ egy kis paprikás szalonnára, meg egy pohár borra.

Erre az egész társulat unisonó reá mondta:

— Köszönjük, ott leszünk.

— No no, — mondja az édes apám, — nem mindnyájan, mert hiszen „annyi ezüst kanalam sincs“, — citálta apám a „Marcsa, az ezred leányá“-ból.

És tényleg, nem is vitetett fel más „elemőzsiát“, mint szalonnát, turót és foghagymát, no meg az elmaradhatatlan borkorcsolyát: a tepertős pogácsát. Borért nem kellett a korcsmába menni, mert volt a pincében vagy 50 gönci hordó különféle jobbnál jobb bor.

Engedelmet kérek, hogy megint egy kis oldalruccanást csináljak; az édes apám boráról jutott eszembe.

Volt Miskolczon édes apámnak egy kedves jó barátja, az öreg Serfőző bácsi. Mindig évődött az apámmal a bora miatt (pedig elég nagy mennyiséget fogyasztott el néhanapján belőle), mert volt a szőlőnknek egy része, amely egészen keletnek feküdt, a „balsa“; hát bizony azt keveset érte az Isten napja, ennek okáért pedig egy kissé savanykás volt biz' az, de borszéki vízzel azért megihatta még a vicispán is. Mint ahogy néha meg is írta. Apámnak a bora a gyengéje volt, mert valódi mintapincéje volt, az akkori viszonyokhoz mérten. Egyszer együtt ültünk a kávéházban: édes apám, Serfőző bácsi, meg én. — Egy kis idő mulva azt mondja Serfőző bácsi az édes apámnak:

— Te, András, te olyan szerencsés vagy, hogy ha hanyatt esel, akkor is az orrodát főröd be.

— Miért már megint no? — kérdi édes apám.

— Hát nem hallottad?

— Mit nem hallottam?

— Hogy a vármegye meg akarja venni az összes boraidat.

— Nem hallottam. Mért akarja mind megvenni?

— Hát... hát... rabvállatónak.

De már ekkor a botja, meg a kalapja a kezében volt és rohant ki a kávéházból, édes apám meg utána:

— Megállj, te rabvállató, hadd mondjak neked valamit.

De azért egy pár nap mulva ismét együtt itfák a „rabvállatót jóféle borvizzel és ilyenkor Serföző mintegy kiengesztelésül soha sem felejtette el megjegyezni:

— Noóó, nem is olyan rossz.

Ezt édes apám nem adta volna egy... felt karzatért.

Tehát felvittük az elemózsiát. Én voltam kinevezve pincemes-terré, a boldogult Dezső bátyám meg Ganymedessé. (Én nem voltam arra, édes apám szerint, elég erős, annyi szomjas komédiásnak fölfőgetni.)

Délután úgy fél 4 óra tájban jön Bokor, Balla, Beödy.

— No, Isten hozta az urakat! Kerüljenek beljebb.

— Köszönjük.

— Kis várta vá jön megint egy pár elsőrendű tag. Utána vagy 6 elsőrendű női tag.

— Hát magukat ki hívta ide? — kérdi édes apám. — Hiszen megmondtam, hogy itt nincsen más, mint szalonna meg turó.

— Köszönjük, — mondják az asszonyok, — mi már uzsonnázunk. Mi vacsorára jöttünk.

— Mi a fészkes bagolyra jöttek maguk?

— Vacsorára, — mondja Bokorné, — és mi innen vacsora nélkül semmi szín alatt sem megyünk el.

— No, ez szép. Most mit csinálunk? Jóska! Marci! Szaladjatok le a városba az aszszonyért és mondjátok neki, hogy hozzon fel mindent veletek, hogy éhen ne vesszen ez a komédiás had.

E tréfás évődés közben egyszerre csak felhangzik a kapu előtt a „Magasan repül a daru szépen szől“, édes apám egyetlen kedvenc nótája. Énekelve az ő híres kvarfettje által. Kiváló hangok, mind édes apám által betanítva, a legnagyobb precizitással előadva. Mindenki mozdulatlanul hallgatta, aki ült, az ülve, aki állt, az állva maradt az egész ének alatt, mert magam is mondhatom, hogy 42 éves színészi pályám alatt sok szépet halottam, de oly magasztosan előadott kórust mint az volt, nem.

No és hozzá édes apám egyetlen nótája.

Az ének elhangzása után édes apám a kóristáknak sajátkezüleg nyitotta ki a nagy rézkalapácsos kaput és hálából csak annyit mondott nekik: „Nagy bicskások vagytok fiaim, de ha már itt vagytok, hát legyetek szívesen látott vendégeim“. És még járt hozzá egy kézzszorítás mindenkinek, amit azok többre becsültek, mint egy gázsiemelés.

Eközben megérkezett édes anyám egy kisebbrendű társ-

Harisnyát, kötött és szövött árukat olcsón csakis
Könyves Jenő, a „Harisnyakirály“-nál
 (Széchenyi-u. 18.) lehet beszerezni. — Arany éremmel kitüntetve.

szekér elemőzsiával és lett nagy sütés-főzés. Na, mert még olyan konyhaleányokat is ritkán látott ám a világ, mint akik édes anyámnak asszisztáltak a tepsik körül: Mindszenty Kornélia, Horváth Vincéné (a pesti Népszínház első halottja), Gildai Erna, Nyilvai Irma stb., de üföttek is össze hirtelenben olyan vacsorát, hogy még a „tumbuktumi császár” is megnyalhatta volna utána az ujját, ha ugyanis a tumbuktumi császár szokott pörköltcsirkét fahonyával és turóscsuszát enni.

No hát, eddig már meg lett volna minden, de most követekezett a java. A miskolci urak, édes apám jóbarátai, megfudták, hogy az „öreg” a Szemszuróban a társulatával mulat; nosza felpakkolták Radics Bélát, Miskolcz akkori híres cigányát bandástul és feljöttek. No hát azután folyt a sárga lé Hencidától—Boncidáig, kivilágos kivirradtig.

Igy mulatott abban az időben egy magyar színigazgató, aki társulatának nem gőgös parancsolója, hanem barátja és atyja volt.

Még egyet: virradatkor hiában keresték a „pincemestert”, mert az egy terebélyes diófa alatt pihente ki „pincészete” fáradalmait, a Ganymedes kezéből meg ki kellett venni az üveget, mert a bort mindig a pohár mellé töltötte.

Latabár Kálmán.

VIRÁGOK.

A művésznő — mint minden alkalommal,

Virágot kapott, színes, nagy halommal

Egy egész virágerdő, illatozva . . .

S odadobta az öltözősarokba

Tovább ügyet sem vetve rájuk —

Óh ti szegény, kis hervadó virágok.

A kis varrólánynak — beteg szegény —

Virágot hozott a szabólegény.

Három szál szegfű, meg egytubarózsa...

És úgy gondozta, a széltől is óvta,

Csókja, meg könnyje hullt le rájuk —

Óh, ti boldog, kis hervadó virágok.

FARKAS IMRE.

~~~~~  
**Előadás után Lukács**  
**éttermébe menjünk!**  
 ~~~~~

A színház életéből.

Az öltözködés.

A színházi feladatok egyik legnehezebbike a jó öltözködés. Olyan teher, amely egyformán súlyosodik színészre és direktióra. Az évi repertoár szükségletei ugyanis megoszanak a színházi ruhatár és a magán szereplők budgetje között.

Tudvalevő, hogy a férfi színészek jelmezeit a direktió csináltatja s azok a ruhatár állományát bővíti. Ellenben a polgári rendes öltözékek a színész zsebéből kerülnek ki. A nők toalettjei — érve a magán szereplőkét — mind a gázsiból fedezendők.

Gerhardt

cipői

a legjobbak!

Már most, hogy mennyi gondot és fejtörést jelent egy éven keresztül a privát garderobe összeállítására és fenntartására, arról fogalmat alkothat a szíves olvasó, ha számításba veszi, hogy a műsor változatosságára, az egymást érő bemutatók mennyi követelést támasztanak a színésznéppel szemben.

A férfi magán szereplőknek teljes téli és nyári ruhatárral kell rendelkezniök, amelyben porcellánruháktól kezdve és kockás angol öltözékeken folytatva, képviselve kell lenni mindenféle rendű és rangu színnek és szabásnak, nem szabad természetesen az estélyi öltözékeknek sem hiányozniok s egy előkelő redingót éppen úgy belefartozik e gyűjteménybe, mint egy kifogástalan smoking és frakk.

Mindez nemcsak a gázsi csekély volta miatt nagy megterhelés a színésznek, hanem azért is, mert bizony a színpad alaposan megviseli a ruhákat és miközben a hősszerelmes forró ölelésre tárja ki a karját partnernője felé, bosszankodva gondol rá, hogy önagysága, (esetleg a szerephez képest őfensége) megint be fogja puderozni a frakkját s ő holnap megint neki állhat a benzines kefével a nagy takarításnak.

A hölgyek pedig szintén könnyen kiszámíthatják, hogy mennyi áldozatot jelent a primadonnáknak és drámai színésznőknek egy-egy premiérre való készülődés. Természetesen a lenge selyem- és fátyolruhák szintén nem válnak hasznára a bravuros táncprodukciók és szenvedélyes drámai jelenetek viszonztságai.

Igy anyagi szempontokon mu-

lik sokszor egy-egy szerepnél a vidéki színész munkakedve is és bizony fokozott megbecsülésre és méltánylásra érdemesek azok a művész emberek, akik sokszor a szájuktól megvont falat árán tesznek eleget a noblese oblige parancsának.

~~~~~  
**Abbazia kávéház az előkelő közönség találkozó helye!**  
 ~~~~~


Az operettekről.

Az operettet általánosságban könnyű műfajnak nevezik, de ezt nem a szó szoros értelmében kell venni.

Könnnyű műfaj annyiban, hogy a vídám muzsát szolgálja, nincsen annyira szabályokhoz kötve, mint a dráma, többet elnéznek neki, sőt az esetleges elfajulását is megbocsátják; szívesen látják, ha izléses és mulattat és ez az, ami, ellenfében az élvezésével, nem éppen könnyű feladatot ró egy az operette-rendezőre, mint az előadókra, különösen a komikusokra, akiknek bő alkalom kínálkozik a hatás kedvéért a „jó izléses rovására“ szeretlenségekre ragadtatni magát.

A közönség (különösen a miskolci) szívesen néz meg egy jó drámát nagyon szépen látogatja a prózai művek előadásait, de hiába tagadnánk, itt is, épp' úgy, mint mindenütt, az egész napi fáradságos munka és

a gyakran előforduló kellemetlenségek, gondok után, mindig főbb azoknak a száma, akik vidámabb szórakozásra, jó zenére vágnak, ezért legtöbbször az operette dominálja a műsort, minden esztendőben új feladatot róván az igazgatóra, rendezőre, karmesterre és az előadókra, mert mindig újat kell produkálniok és nagy gondot kell fordítaniok arra, hogy amellelt, hogy mulattatnak, „művészi munkát” végezzenek.

Ami az idej operettműsorunkat illeti, ámbár még az évad legelején vagyunk, már is meglehet állapítani, hogy változatos és főbb újdonságunk lesz, mint bármely esztendőben volt. Eddig is már kétfő várja a bemutatót; az egyik a „Marci”, a másik „A derék Fridolin”; ezek ugyan inkább énekes bohózatok, de nagyon kedves, jólbe-mászó zenéjük van, rendes finálékkal rendelkeznek és sok szép fánkra adnak alkalmat. Most lázasan készülünk a „Fogadjunk” című amerikai tárgyú magyar operettére. Harmath és Budai, két fiatal szerző jól sikerült munkája; a fővárosi szinkörben nagy sikere volt. Ebben lép fel először E. Páldy Margit, partnere Endrei lesz, sok szép fánccal, így hát nagyon természetes, hogy kifesz majd magáért, ugyszintén Pinfér Böske, Darigó, Gáspár és a főbb szereplő is, hogy a darabot sikerre vigyék. Ezután valószínűleg a „Vigszínház” nagyszerű Schubert-operetteje, a „Három a kis lány” következik. Ennek az lesz a különös érdekessége, hogy Palágyi igazgató ezt maga fogja rendezni; annyira megteftszett neki a darab, hogy még kevés drámát ambicionált annyira, mint ezt a csodaszép klasszikus operettet.

Ezeket kívül eddig még három újdonság van készülöben. „A csokoládé katona”, Strausz Oszkár, a Varázskeringő, Legénybucsu, Bájos ismeretlen stb. operettek szerzője elől, amint a fővárosi és a külföldi lapok megállapítják, zeneileg ezeket mind felül-

mulja. Azután következik a „Világjáró”, a bécsi „An der Wien” színház nagyszerű operetteje. Az ugynevezett fősláger, azt hiszem, Kálmán Imre „Csárdáskirálynő”-je lesz, ezt már két év óta szakadaflanul adják a bécsi „Johann Strausz Theater”-ben és valószínűleg Lehár „Csillagvizsgáló”-ja is sorra kerül stb. stb.

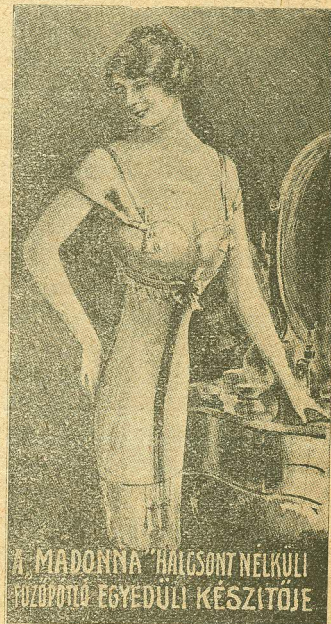
Ezekből kiténik, hogy az idén zajos operetteesfékre van kilátásunk, a közönség körében hajlandóság mutatkozik a színházbajaráshoz, mi pedig mindent el fogunk követni, hogy a miskolczi közönség kényes és jogos igényeit kielégítsük.

Rátkai Sándor.

Művészek Lukács
éttermében találkoznak!

GERŐ IGNÁCZ

TELEFON
447

TELEFON
447

A MADONNA HATCSONT NÉLKÜLI
FIZVŐTŐ EGYSÉGI KÉSZÍTŐJE

Miskolcz, Széchenyi-utca 42.

Rézagy.

(Rendező a darabról.)

Kedves Szerkesztő Ur!

Hozzám fordul, mint a darab rendezőjéhez, mondjak valamit a „Rézagy“-ról. Jól fette! Legalább egyúttal felhasználom az alkalmat, hogy felhívjam a közönség figyelmét erre az izig-vérig igazi amerikai vigjátékra, mely – előre tudom – sok felt ház közönségét fogja halálra kacagtatni. Egy darab, felépítve a legnagyobb amerikai raffinériával, telve frappáns fordulatokkal, hogy a nézőnek annyi ideje sincs, amíg magához térjen. – Igazi amerikai ötletek, nem részletez az apró nüanszokig, hanem csak nagy konturokban ad egyszerre sok minden jót. Főjellemvonása a nagyszülőség, mely alkalmat nyújt úgy a színészeknek, mint a rendezőnek igazi vigjátéki véniájáról fanubizonytságot tenni.

Őszintén szólva, mikor a darabot először elolvastam, megdöbbsentem. Megzavart sok minden: a darab sokoldalúsága, ezerféle aprólékosság, a technikai nehézségek. — Merf, hogy egyebet ne mondjak, a darab második és harmadik felvonása egy amerikai felhőkarcoló 12-ik emeletén játszódik le, amelyen kívül u. n. mentőlétrának kell lenni, ahol fel és alá szaladgálnak a szereplők. Ugy-e, amerikai ötlet? És végig a darabon.

Mikor a budapesti Vigszínházban megnéztem a „Rézagy“ előadását, a kíváncsiság felvitt a színpadára, hogy lássam a technikai megoldást. Sarkadi szíves kalauzolásával azután megcsináltam magamnak a szükséges skicceket és boldogan, azzal a biztos tudattal jöttem haza, hogy a miskolci publikum sem fog semmivel sem kevesebbet kapni, mint a budapesti. Ezt a technikai részt illetőleg. Ami pedig az előadást illeti, azt a szereplők maguk garantálják. Fenyő, Konrádt, Vajda, Erdődy, Gáspár, valamint jómagam is olyan ambició-

val készülünk az előadásra, ami csak egy slágert illet meg.

A rendezést a direktió rám bízta. Erről majd Önök, az előadás után.

Endrei Jenő.

Színpad...

*Ti poros deszkák, szakadozott falak,
Képzeltbeli alakok!*

*Fény, csillogás, ezerféle szín,
Tünnemények, káprázatok!*

*Te színpad! Sokaknak ábrándja, álma,
Csalogató délibáb!*

*Egy eleven darab a mesékből,
Egy elrejtett világ!*

*Egy egész élet a te díjad,
Foglalód a türelem...*

*S mégis hányan hódolnak neked,
Te hatalmas fejedelem!*

*Falaid sok fájdalmat szülnek,
Tövissel teljesek utaid...*

*Csillogásodnak félős az árnya,
Sötétek a titkaid.*

*De mégis szeretlek, te mesevilág,
Sejtelmes ismeretlenség...*

*Poros, szakadozott falaid előtttem
Mint egy-egy oltári szentség!*

*S ha tudnám, hogy szenvedést juttatsz,
Csalódtatod a szívemet,*

*Akkor sem tudnék már megválni tőled,
Akkor is hódolnék neked!*

Tury Kádas Aranka.

Legjobb **TEA, RUM**

és színházi cukorka kapható

WEIDLICH PÁL

fűszer és csemegekereskedésében a

„fekete kutyához“

MISKOLCZON.

SZÍNHÁZI TÜKÖR.

A hosszú hang. A kar egyik énekpróbáján Szathmáry karnagy a zongora mellett ült és kísérelte a kórus énekét.

Közben az egyik hölgy elhuz egy hangot.

Szathmáry dühösen felugrik.

— Kérem nagysád, ezt a hangot nem kell addig huzni, ameddig a szerződése tart.

*

A Pannoniában. A színház törzsasztala az állatok tulajdonságairól beszél és szóba kerül a teve.

— Bizony a teve — szól Endrei — 14 napig is kibirja viz nélkül.

— Hát az is valami? — kiáltja Telekán. — Jöjjön az a teve hozzá, én már 14 éve nem ittam vizet.

*

A peches ember. A társulat egyik tagja — diszkréciónk filija elárulni a nevét, — multkorában először játszott egy szerepet, de hogy-hogy nem, elvették tőle ezt a szerepet és másnak adták.

Az új szereplő fellépésekor a szerep volt tulajdonosa is megjelent a nézőtéren és felvonás végeztével — a kollegák meglepetésére, felállott helyéről — és torkaszakadtából ordította:

— Eljen, éljen, éljen!

— Mi ez? Kérdezi egy barátja. Te éljened őt?

— Barátom — feleli a szerepétől megfosztott, mosolylyal — én egy szerencsétlen, peches ember vagyok! Az utóbbi tíz évben, amit csak kívántam, mindennek az ellenkezője következett be! Ezért kiabálom, hogy „Eljen, éljen, éljen!”

*

A ragaszkodó állat. Dari-gónak van egy kis fehér kutyája. A napokban feljött vele a színházhoz. A nők kézzől-kézre adták a bájos kis állatot.

— Én nagyon szeretem a kutyát, — szól Rónai, — mert oly hű és ragaszkodó.

— Én ismerek egy ragaszkodóbb állatot is, mint a kutya — mondja Gáspár.

— A kutyánál? — csodálkozik Hermánsz — melyik az?

— Melyik, hát a póca!...

*

Gáspár Jenő mint dráma-iró. Gáspár Jenő próba közben megszólítja Bársony Edithet:

— Te Edith, irtam egy nagyszerű rémdrámát, a direktor már el is fogadta előadásra és a főszerepet neked szánta.

— Ne mond és jó szerep? — kérdi Bársony Edith.

Színház után
friss vacsora az

ABBAZIA

kávéház és
étteremben.

— De még milyen!

— Figyelj, elmondom a darab tartalmát. Hát képzeld csak, az első felvonás azzal kezdődik, hogy felmegy a függöny. A színpad egy szegényesen berendezett szoba, a háttérben az ajtóval. Csönd. Egyszerre csak valaki kopogtat az ajtón, a függöny legördül.

A közönség kíváncsi, hogy ki és miért kopogtatott.

A második felvonás ismét azzal kezdődik, hogy felmegy a függöny, Ugyanaz a szoba, háttérbe az ajtóval. Csönd. Most nem kopogtat senki. A függöny legördül. A közönség kíváncsi,

hogy vajjon most miért nem kopogtatott valaki.

Most jön a harmadik felvonás. Hát ez a legborzasztóbb, ebben csucsosodik ki a dráma tendenciája. Itt már fel se megy a függöny.

— Nos, mit szólsz hozzá?

— Nagyszerű, mondja Bársony és mit játszom én a darabban?

Gáspár nagyokat pislogva, komoly ábrázattal mondja:

— Te fogsz majd kívül kopogtatni.

Munkatárs:

Nyulassy Lajos.

Készülő drámák.

Több ízben és ismételtlen megbízhatóan bizonyult munkatársunk, akif elméleti állapotára való tekintettel, éppen a napokban szabadságoltak véglegesen a katonaságtól, megérkezése után azonnal felrohant Palágyi igazgatóhoz és neki a következő drámák vázlatait olvasta fel:

1. A fűszeres.

Társadalmi dráma 7 felvonásban.

Alapozme; Ne keverj maltert a lisztbe!

2. A házmester.

Erkölcscsraiz 5 felvonásban.

Mese: A házmester régen apacs volt. Később szakított mesterségével, nőül vett egy grófnőt és beállt házmesternek. Középszerűségnek örvend. Lakói gyűlölik. Ő gyötöri őket. Kajánul. Igen. Végre beköltözik a házba egy volt apacstársa, aki közben hadseregszállító lett. Ez leleplezi. A nimbusznak vége. A házmester ezért bosszút áll és szintén hadseregszállító lesz.

3. A háziur.

Látványos némajáték.

A mocsár mélye. A háziur, mint békaporonty. Fejlődés közben meglátja egy gyermektelen özvegy pióca. Magához veszi, felneveli. A szegény

éhenkórász békaporontyból lassankint pióca lesz. Megnőszik. Feleségül veszi egy miskolczi uzorás leányt és többszörös háziur lesz. Gufaütéstől félnek. Piócákat raknak rá. De a pióca nem szívja a pióca véréért. Nincs mentség. A piócát megüti a guta.

Uj étkezési rendszer a Lukács-étteremben.

„Tiszti vacsorák“

Étlap szerint 3 korona.

„5 koronás Tabledó“

Ebéd: Egy leves, egy főzelék egy szelet sülttel és tészta. — Este változó vacsora. — Étlap szerint.

„2.50 filléres Menü“

Egy leves, egy főzelék egy szelet hussal és tészta.

Lukács-étterem.

HETI MŰSOR

Szombaton, 1916 okt. 21-én, Komáromy G. a kassai színház v. tagja vendégfelléptével:

Legénybucsu

Operette 3 felvonásban. Szövegét írták: Thelen és Bodanszky. Fordította: Gábor Andor. Zenéjét szerette: Strauss Oszkár. Rendező: Rátkai.

SZEMÉLYEK:

Bachmayer papa	Gáspár Jenő
Stefi, a leánya	Pintér Böske
Hempel-Heringsdorf-Balduin gróf	Klenovits Gy.
Anasztázia, a felesége	Rónai H.
Stella, unokahuga	Komáromy
Ottinghausen báró	Darigó C.
Lőrinc, a kocsisa	Endrei Jenő
Stillében Muki báró	Rátkai S.
Stapleburg Feri gróf	Telekán V.
Stierling Dönci báró	Endrődi K.
I. hölgy	Gáspár A.
II. hölgy	Juhász Rózsi
III. hölgy	Sz. Kovács B.

Vasárnap, 1916 október hó 22-én, délután:

Boszorkány.

Színmű 5 felvonásban. Írta: Victorien Sardou. Fordította: Fáy J. Béla. Rendező: Klenovits György.

SZEMÉLYEK:

Ximenes bibornok, toledoi érek, főinkvizitor	Klenovits
Don Lopez de Padilla, Toledó kormányzója	Szerdahelyi
Juana, leánya	D'Erdődy J.
Don Enrique de Palacios, a városi őrség parancsnoka	Fenyő
Ramiro, lovázmester	Darigó
Zoraya, mórnök	Konrádt I.
Aisha, cselédje	Rónai H.
Cardenos, a szent törvényszék biztosa	Gáspár
Cleofás, a szent törvényszék orvosa	Rátkay
Oliviere, a szent törvényszék kirurgusa	Faragó
Afrida, boszorkány	Niczkyé
Manuela, porleány	Vajda

Vasárnap, október hó 22-én este 8 órakor, rendes helyárrakkal:

Nagy művészet (Cabaret)

Fellépnek a legujabb fővárosi kabaré-számokal és tréfákkal:

Pintér B., Bársony E., Kondráth, Rónai, Darigó, Endrei, Rátkai, Szerdahelyi, Endrődy, Gáspár.

Színre kerül itt először:

A kis kadett

Operette 1 felvonásban. Írta Farkas Imre.

Szereplők:

Pintér, Darigó, Szerdahelyi, Erdei F.

Hétfőn, 1916 október hó 23-án:

Zsuzsi kisasszony.

Nagy operette 3 felvonásban. Írták: Martos Ferenc és Bródy Miksa. Zenéjét szerette: Kálmán Imre. Karnagy: Gellért Pál. Rendező: Rátkai Sándor.

SZEMÉLYEK:

Falsetti, kamaraénekes	Gábor
Pribice, postamester	Rátkai
Zsuzsi, gyámleánya	Pintér B.
Laufen Laufen, gyáros	Szerdahelyi
Szerafin, a neje	Rónai H.
Péterffy, szerkesztő	Darigó
Dinnye, riporter	Endrei
Polgármester	Rovó
Színigazgató	Gáspár
Orvos	Faragó
Tonelli, titkár	Nyulassy
Olga	Bársony E.
Blanka	Gáspár A.
Ilona	Németh E.
Pintér, csizmadia mester	Telekán
Levélhordó	Szentgyörgyi
Prebenyák Vladimir	Bokros
Klein Lipi (önkéntes)	Nyulassy
Szteplicska Janó (tűzoltók)	Gáspár

Történik az első és harmadik felvonás Bürögződn, a második Falsetti kamaraénekes lakásán.

Kedden, 1916 október 24 én :

A névtelen asszony.

Színmű 5 felvonásban. Irla : Alexander Bisson. Fordította : Bródy Miksa. Rendező : Palágyi Lajos.

SZEMÉLYEK :

Fleuriot Lucien, ügyész ...	Palágyi
Jaqueline, a felesége ...	Kondrát I.
Raymond, a fia ...	Fenyő
Noel, Fleuriot barátja ...	Szerdahelyi
Chesnel, orvos ...	Klenovits
Varenne, nővére ...	D'Erdődy J.
Róza, gazdasszony ...	Niczkyne I.
Valmorin, főügyész ...	Gáspár
Helén, a leánya ...	Vajda I.
Laroque ...	Darigó
Perrisard ...	Endrey
Merivel ...	Endrődy
Fontaine, rendőr ...	Telekán
Törvényszéki elnök ...	Faragó
Felicie, szobalány ...	Juhász M.
Viktor, pincér ...	Rátkai
Az esküdtek elnöke ...	Nyulassy
Törvényszéki jegyző ...	Erdei
Szolga ...	Rovó

Birák, örök, közönség.

A rézagy.

Bohczat 3 felvonásban. Irla : Salinbury Field és Margaret May. Fordította : Heltai Jenő. Rendező : Endrei.

SZEMÉLYEK :

Harry Hawkins ...	Fenyő
Monti ...	Endrei
Andrew Larkin ...	Gáspár
Montine ...	Rónai H.
Amanda ...	Vajda I.
Norach ...	Erdődy
Blanche ...	Kondrát

Előadás után

Lukács-éttermébe menjünk!

Kaméllás hölgy.

Dráma 5 felvonásban, Irla : ifj. Dumas Sándor. Rendező : Klenovits.

SZEMÉLYEK :

Duval Armand ...	Fenyő
Duval Georges ...	Klenovits
Gaston ...	Darigó
Saint Goden ...	Faragó S.
Gusztáv ...	Endrődy
Varville Gray ...	Gáspár J.
Orvos ...	Bokros
Egy bizománnyos ...	Nyulassy
Margit ...	Kondrát I.
Nichette ...	Bárony E.
Prudence ...	Rónai H.
Anais ...	Juhász M.
Olympe ...	Gazdácskáné
Nanine ...	Német E.

Mágnás Miska.

Operette 3 felvonásban. Irla : Bakonyi Károly. Zenéjét Gábor Andor verseire szerelte; Szirmai Albert. Rendező : Rátkai S.

SZEMÉLYEK :

Korláth gróf ...	Rátkai
Korláth Lotty grófnő ...	Rónai H.
Rolla grófnő, leányuk ...	
Gida, fiuk ...	Endrődy
Récsey Mikszai gróf ...	Telekán
Técsy Pikszai gróf ...	Szerdahelyi
Marica, } grófnők ...	Sz. Kovács B.
Jelia, } ...	Németh E.
Baracs Iván ...	Darigó
Szele, Korláth titkárja ...	Gáspár
Marcza, mosogatólány ...	Pintér B.
Miska, lovászyerek ...	Endrei
Leopold, Baracs inasa ...	Rovó
Kati néni, szakácsné ...	Juhász R.
Urlovasok, szolgák, szobalányok, vendégek.	

Történik az első felvonás Korláth gróf parkjában; a második a kastély egyik termében; a harmadik a cselédudvarban. —

EPSTEIN ÉS GÖBELT

harisnyák, kötött áruk és divatcikkék nagy raktára.

Miskolcz, Széchenyi-utca 46.

Divatos férfikalapok, fehérneműek és nyakkendők. Megbízható bőr- és tricotkezttyük. Divatos bőr és selyem kézitáskák.